

PLUGOR MAGOR

Woland Kolozsvárott

*Hosszú volt az út, és kalandos,
de hát nem fárasztanak Téged
az emberi dolgok. Sok langyos
téli város... Ül le: a széked,
mást nem kapsz, itt én vagyok az úr,
aki éjjél előtt hasbaszúr*

*egy-két ördögárnyat legalább.
Egyébként nem történhet semmi:
a könyvek (öregszik a család!)
porosodnak, s bent szoktam enni;
úgysem gőzöl a hideg étel,
ki egyedül él, így ebédel.*

*Hanem talpas poharaimból
ihatunk egy palack öreg bort;
magam találok hozzá „simbol
rouge” nevet, alkalmat. S a színfolt
csak ennyi (ami rajta megesik),
de ettől ízéből nem veszít.*

*Megleszünk majd együtt pár napig:
tetőtér, alul félmillió,
a város úgy leng, mint egy ladik,
az udvarban érik a dió,
ott nyugodtan elbeszélgetünk,
egymásnak tanoncai: gyerünk!*

*Nem maradt sok mondanivaló,
nem nagyon mondhatsz nekem újat,
és én se neked: a kor, a való
húzza a hajad, szád, az ujjad.
A kert a seprűdtől eltakart,
de hogyha elfújod az avart,*

*mevlásd, még hajlanak a sorok:
a rontás az összes jelt, ragot
bomló szótagokba szétsodort,
s lovára új urat faragott;
hullámszik a száraz özönvíz,
és egymást hátulról köszöntik*

*a megbomlott lét vitézei;
te Moszkvát is gyorsan otthagytad,
attól félsz mestered kései
véredben savóba fúl, megalvad,
nem írunk Pilátusról regényt,
új a kor és újból véget ért.*

*Neked, Woland, eladnám lelkem,
a legdrágábbat: anyám, nyelvem,
ezzel együtt a század elken
valamely cukros macskanyelven,
és mint egy óriás üres zsák,
befogja szánkat a szabadság.*

*Irány s erény nélkül maradunk
verseinkben nagyon szelídek.
Kék üstökben foldozott agyunk
pihentetik a szőke liedek,
s a zongora lágyan kalapál,
lágyan, amilyen lány az apály.*

*Inasaid leszünk, mint eddig.
S nem félek széttörni a tollat;
két gyertya mindszenttől mindszentig
idéz mestert, múltat, mint olyat –
s ami rákövetkezik, csak blabla,
virággal díszített ablakba.*

Disznóvágás

*virágból nő a rét a vigasz
levelét bontja a kerti gaz
és száll a levegő
fagyos ujjaival még rombol
szilvát dézsmál fehér sziromból
előkerül a teknő*

*a malacok vére mintát sző
hóval keveredik az eső
lassan átalakul
a hólyag szegre akasztva lóg
saját udvarukon meghalók
szalmája lángra gyúl*

*magas rakás a kényszer fában
örök tűzén hevül konyhában
a káposztás cserép
a hiba ugyanúgy tér vissza
birtokába vont ami tiszta
mindent ingre cserél*

*oda a malac a vér a hús
üres az ól csendesen aludj
tisztuljon a torkod
elég a szívéig kést tolni
a szomszédnak csak megkóstolni
s kiütik a hordót*

Kosztolányi szavai

*lángol az ősz
késő gyöngye
így lesz szűzből
szelíd anya
vért sír a szív
csókol gyöngye
kard által sincs
más nyelvtana*